चूर्णीकृत्य सुवर्णादि प्रददौ च करम्भकं ॥२५६॥
करम्भके कीर्यमाणे मातृगुप्तेन भूभुजा ।
वैतृष्णयमुन्मिषत्तोषो न को नाम न्यसेवत ॥२५७॥
गुणी च दृष्टकष्टश्च वदान्यश्च स पार्थिवः ।
विक्रमादित्यतोऽप्यासीदभिगम्यः शुभार्थिनां ॥२५८॥
विवेचकतया तस्य श्लाघ्यया सुरभीकृताः ।
लक्ष्मीविलासाः क्ष्माभर्तुरशोभन्त मनीषिषु ॥२५९॥
हयग्रीवबधं मेण्ठस्तदग्रे दर्शयन् नवं ।
आसमाप्ति ततो नापत् साध्वसाध्विति वा वचः ॥२६०॥
अथ ग्रन्थयितुं तस्मिन् पुस्तकं प्रस्तुते न्यधात् ।
लावण्यनिर्याणभिया राज्ञाधः स्वर्णभाजनं ॥२६१॥
अन्तरज्ञतया तस्य तादृश्याकृतसत्कृतिः ।
भर्तृमेण्ठः कविर्मेने पुनरुक्तं श्रियोऽर्पणं ॥२६२॥
स मातृगुप्तस्वाम्याख्यं निर्ममे मधुसूदनं ।
कालेनादत्त यद्ग्रामानम्भःस्वसुरसद्मने ॥२६३॥
इत्यासादितराज्यस्य शासतः क्ष्मां क्षमापतेः ।
त्रिमासोनाययुस्तस्य सैकाहाः पञ्च वत्सराः ॥२६४॥
कृतार्थतां तीर्थतोयैराज्ञनेयोऽनयत् पितॄन् ।
ज्ञातं तादृशमश्रौषीत् स्वस्मिन् देशे पराक्रमं ॥२६५॥